

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROLF BENNETT

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΝΑ τιμήμα της Μοίρας της Μεσογείου του 'Αγγλικού στόλου, βρισκόταν άγκυροβολημένο έξω από το λιμάνι της Βαρκελώνης. Ήσαν τρία καταδρομικά κι' έξη τορπιλλοβόλα, με διοικητή τόν αντιναύαρχο Σέρ Τζών Ουάιν. Ή κακές γλώσσες έλεγαν πώς ο Σέρ Τζών είχε χρησιμοποιήσει ως πρόσφασι τόν ανεφοδιασμό του στόλου, για νά πάη στη Βαρκελώνη, μά ή αλήθεια ήταν πώς ο Σέρ Τζών είχε πάει εκεί για νά συναντηθή με τή χαριτωμένη Μαρκησία ντε Ταλαβέρα-ό-Καρντονα, ή οποία ήταν στενή φίλη του.

Οι αξιωματικοί του στόλου συζητούσαν για τὰ κοστούμια πού θα φορούσαν τήν επομένη τού βράδυ, στό χορό μεταμφιεσμένων, πού θα έδινε ή Μαρκησία ντε Ταλαβέρα στό μέγαρο της, προς τιμήν του Σέρ Τζών και τών άλλων αξιωματικών.

Μονάχα ο ύποπλοίαρχος του «Γκνάιτ», ο Φρέντερικ Ράγκσον, ήταν μελα, χολικός. Μόνος του, σέ μια άκρη της γεφύρας, διάβαζε και ξαναδιάβαζε τού γράμμα, πού είχε λάβει εκείνο τού πρωι. Με τού δικη του ήταν μελαγχολικός, άφοι ή Παμέλα. Όρμ, τού κορίτσι πού αγαπούσε, μια όμορφη ξανθούλα με γαλανά, τοαχτικα μάτια, τού έγραφε πώς έφευγε για τή Ριβιέρα κι' έτσι δέν θα είχε τήν ευχάριστη νά τόν συναντήσει, όταν μετά ένα μήνα, θα επέστρεφε με άδεια στην 'Αγγλία. Μόλις τήν επομένη άνοιξι, υπήρχε έλπις νά συναντηθούν πάλι.

Ο καυμένος ο Φρέντ ήταν τρομερά στενοχωρημένος, γιατί είχε αποφασίσει στην προσηγή συνάντησί τους με τήν Παμέλα νά της επαναλάβη τους όρκους της αγάτης του, και νά της ζητήσει νά γίνει γυναίκα του, πράγμα πού ή Παμέλα είχε άρνηθή γεδώντας, κατά τήν τελευταία τους συνάντησι. Μά ο Φρέντ ήταν βέβαιος πώς αυτά ήσαν καμώματα κι' ότι ή Παμέλα τόν αγαπούσε, μολοντί της άρεσε νά τόν παιδεύη. Τώρα όμως τού πράγμα τραβούσε πολύ!... Κι' ο Φρέντ δέν μπορούσε νά ναι βέβαιος άν τήν άνοιξι θα έπερνε άδεια ή θα βρισκόταν, ποιάς ξέρει σέ ποιά μακρυνό λιμάνι.

—Λοιπόν, Φρέντ, τί κοστούμι θα φορέσης στό χορό της Μαρκησίας; ρώτησε εκείνη τή στιγμή, ο Γάττερς, ο πρώτος αξιωματικός του «Γκνάιτ», ο οποίος είχε πληριάσει άπαρατήρητος τόν σκεπτικό Φρέντ.

—Στό διάβολο, ο χορός της Μαρκησίας! μουρμούρισε ο Φρέντ. Χμ! Σκέπτομαι νά μεταμφιασθώ σέ Σείχη θά μου πηγάιν, λέει;

—Θαυμάσια!... Είσαι τυχερός, φίλε μου, πού θα πής στό χορό! Έγώ έχω ύπηρεσία κι' είμαι καταδικασμένος νά μείνω στό πλοίο. Θα σκάσω από τού κακό μου!

—Νά σου πώ! είπε ο Φρέντ. Έγώ δέν έχω και τούση διάθεσι για τού χορό. Άν θελεις, λοιπόν, άφοι ο χορός θ' άρχιση στίς έννεα, μπορώ νά γυρίσω νά πάρω τή θέσι σου, και τότε πηγαίνεις έσύ κατά τις έντεκα, Σάμφωνοι;

—Μέ ύποχρώνεις, φίλε μου, και σέ ευχαριστώ, είπε ο Τάττερς μ' έγκαρδιότητα.

Το άπογευμα, ο Φρέντ γύριζε στους δρόμους της Βαρκελώνης, άναζητώντας ένα κοστούμι του Σείχη. Τέλος, μέσα σ' ένα σοκάκι, σ' ένα μικρομάγαζο, βρήκε εκείνο πού ζητούσε. Πλήρως κι' έτοιμαζόταν νά φύγη, όταν ο καταστηματαρχής, ένας κακόμοιρος γέρος, τόν σταμάτησε.

—Άφοι, κύριε, είπε ο γέρος, θέλετε τού κοστούμι μονάχα ως τις ένδεκα τού βράδυ. Θα μέ ύποχρώνετε, επειδή πρόόλιγου κι' άλλους πελάτης μου, ζήτησε ένα όμοιο κοστούμι, νά μου τού φέρετε στίς έντεκα, προτού επιστρέψετε στό πλοίο σας. Πολυ θα μέ ύποχρώνετε! Βλέπετε, πολύς κόσμος θα πάη στό χορό της Μαρκησίας!

Ο Φρέντ δέχτηκε τή συμφωνία κι' έφυγε. Τήν επομένη τού πρωι έννα παιδι τού έφερε στό πλοίο τού κοστούμι πού είχε παραγγεί-

λει. Καί τού βραδυ, ο νεαρός ύποπλοίαρχος, λίγο στενοχωρημένος μέσα στο εύριχωρο κοστούμι του, πήρε ένα ταξί και πήγε στό μέγαρο της Μαρκησίας.

Σείρα δλόκληρη από αυτοκίνητα βρισκόταν μπροστά στό μέγαρο, κι' ή πλούσιες αίθουσες του σπιτιού ήσαν κιάλας γεμάτες κόσμο. Ο Φρέντ προχώρησε και χαίρετσε τήν οικοδέσποινα. Κατόπιν άνεμίγη με τόν κόσμο. Δέν είχε διάθεσι νά χορήγη και πήγε νά σταθή πίσω από μερικά φοινικιά. Μά τήν ίδια στιγμή, μια χαριτωμένη «Σπανιόλα» πέρασε δίπλα του κι' άφησε τού ριπίδι της νά πέση κάτω. Ο Φρέντ έσπευσε νά τού σηκώση και τής τού επέστρεψε. «Ετσι οι δυο νέοι έπισααν κουβέντα, κι' ο Φρέντ άναγκάστηκε μάλλιστα νά χορήγη με τήν άγνωστη.

Κατόπιν πήγαν και κάθισαν σέ μια άκρη, κι' ο Φρέντ, κοντά στη χορηγετική νέα, ληρομόνησε για λίγη ώρα τόν καυμό του και τού γράμμα της Παμέλας. Σέ λίγο ο νέος ειπε:

—Όνομάζομαι Φρέντερικ Ράγκσον κι' είμαι ύποπλοίαρχος στό «Γκνάιτ». Έσείς, σενορία, δέν θα μου πήτε τ' όνομά σας;

—Τί σας ένδιαφέρει τ' όνομά μου; άπήντησε ή νέα. Θα πρόθετε τίποτε στη διασκέασή μας άν τού μάθετε;

—Όχι, βέβαια! Όστόσο, θα ήθελα νά τού ξέρω!

Ή νέα γέλασε κι' ένα εϋθυμο γέλιο και κατόπιν ειπε:

—Ίσως θα προτιμούσατε νά ίδιθε τού πρόσωπό μου!

Και με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλε τή μάσκα της. Ο Φρέντ πρόφρασε κι' είδε ένα όμορφο πρόσωπο, με θαυμάσια μαύρα μάτια και μακρούς θλαφαριδες.

«Αμέσως κατόπιν ή νέα φόρεσε πάλι τή μάσκα και σηκώθηκε, λέγοντας πώς έπρεπε νά συναντηση κάποιον κι' άν ήθελε νά τήν περιμένη εκεί, θα έρχόταν πάλι κοντά του για τόν έπόμενο χορό.

Όταν έμεινε μόνος του ο Φρέντ μελαγχόλησε πάλι, αλλά μετά δυο λεπτά ή όμορφη Σπανιόλα ξαναβρισκόταν κοντά του κι' ή εϋθυμη κουβέντα της νέας τόν απέσπασε από τούς συλλογισμούς της. Σέ λίγο ή άγνωστη νέα καληνύχτισε τόν Φρέντ, με τήν πρόσφασι πώς έπρεπε νά επιστρέψη άμέσως στό σπίτι της. Όστόσο, προτού φύγει, παρακάλεσε τόν Φρέντ, άν τυχόν τή συναντούσε ποτέ, αδιάφορο πότε ή πού, νά κάνει πώς δέν τήν άναγνωρίζει!...

Κι' ο Φρέντ, άν και παραξενεμένος, τής έδωσε ώστόσο τού λόγο του.

Ήταν ένδεκα περασμένες, όταν ο Φρέντ έφυγε από τού

μέγαρο της Μαρκησίας. Ουμμήθηκε πώς ο συνάδελφος του θα τόν περιμένη, κι' έσπευσε νά επιστρέψη στό πλοίο του, χωρίς ώστόσο νά περάση από τού μικρό μαγαζί, για νά επιστρέψη τού κοστούμι τού Σείχη, σύμφωνα με τήν ύπόσχεσι πού είχε δώσει.

Πράγματι ο Τάττερς, μετεμφιεσμένος ως περρότος, τόν περιμένη άυπόμονα στην κορυφή της σκάλας, κι' έσπευσε νά φύγη με τή βάρκα πού είχε φέρε τόν φιλο του. Στό μεταξύ, ο Φρέντ πήγε στη καμπίνα του, έβγαλε τή φορεσιά τού Σείχη, τήν παρέδωσε στον ναύτη πού τού χρησίμευε ως ύπηρετής, και τού ειπε νά τή τυλίξη σέ δέμα, έτσι πού μόλις θα έρχόταν κανείς από τού μαγαζί, νά τήν επιστρέψη. Ο Φρέντ γούθηκε και πλάγιασε στό κρεβάτι του. Είχε άποκοιμηθή σχεδόν, όταν ο ύπηρετής του τόν ρώτησε:

—Τού περιδέραιο με τις μαργαριταρένιες χάντρες άνήκουν στό κοστούμι, σέρ;

—Ποιές χάντρες; μουρμούρισε ο Φρέντ μέσα στον ύπνο του. Τί λές;

—Βρήκα ένα περιδέραιο από χάντρες, μέσα σέ μια τσέπη τού κοστουμιού, σέρ, μά δέν ξέρω άν ανήκουν στη μεταμφίσι.

—Όφ! Άφσέ με νά κοιμηθώ! Ρίξ' το σέ κανένα συρτάρι! Και λέγοντας αυτά τά λόγια ο Φρέντ γύρισε από τ' άλλο πλευρό κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν τήν επομένη τού πρωι, μετά τού πρόγευμα, ο Φρέντ ανέβηκε στη γεφύρα τού πλοιαρχού, τόν βρήκε νά συζητá με τόν Τάττερς.

—Έ; ρώτησε ο Φρέντ, πώς περάσατε, λοιπόν, στό χορό της

—Δέν γνωρίζω τή σενορία! — ειπε ο Φρέντ.

Μαρκησίας ;

—Τι ώρα επείστερες ; τόν ρώτησε ο πλοίαρχος, αντί άλλης απαντήσεως.

—Στις ένδεκα! Σάν καλό παίδι! είπε ο Φρέντ και γέλασε.

—Λοιπόν δέν έμβατες τά νέα ;

—Ποιά νέα ;

—'Ότι εκλάπη τό μαργαριταρένιο περιδέραιο τής Μαρκησίας.

Ένας κόμημα άνυπολόγιστου αξίας, ώς φαίνεται!...

—Διάβολοι!... μουρμούρισε ο Φρέντ σκεπτικός.

—Ναί! 'Η κλοπή έγινε μεταξύ τών δέκα κι ένδεκα. Τό μέγαρο άναστατώθηκε, Άστυνομία, λιποθυμίες γυναικών, φωνές και φασαρίες... Τέλος μάθαμε πώς συνελήφθη κάποια γυναικά..

Ο Φρέντ δέν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Έσπευσε κάτω, στήν καμπίνα του και φώναξε τήν όρντινάτσα του.

—Τζόνσον, είπε ο Φρέντ. Χθές τό βράδυ κάτι έλεγες γιά μαργαριτάρια. Τι έγιναν ;

—Έδω στό συρτάρι τά έθλα, σέρ.

Ο ναύτης άνοιξε τό συρτάρι και έβγαλε από μέσα τό περιδέραιο. Μ' ένα βέλημα, ο Φρέντ άντελήφθη τή γνησιότητα τών μαργαριταριών και περιέργως ρώτησε :

—Πού τά βρήκες, Τζόνσον ; Δείξε μου τό κοστούμι!

Ο ναύτης έστράγγισε τή φορεσιά του Σείχη, κι έδειξε στόν κατάπληκτο νέο μία άκρη του κοστούμιου, ή όποια ήταν άπλωμένη και ραμμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίξη μία βαθειά και σίγουρη τσέπη.

Ο Φρέντ πήρε τό περιδέραιο κι' έσπευσε στή γέφυρα, έξήγησε τό παράξενο γεγονός στόν πλοίαρχο και πέντε λεπτά κατόπιν τραβήσε ίσια γιά τό σπίτι τής Μαρκησίας.

Η Μαρκησία τόν δέχτηκε άπείως. Μαζύ της βρισκόταν ο ναύαρχος Σέρ Τζών, ο διευθυντής τής Άστυνομίας και δύο μυστικοί άστυνομιοί.

—Σας έφερα τό περιδέραιο σας! είπε άμέσως ο Φρέντ, κι' έδωσε τό κόμημα στήν Μαρκησία.

—Μάντρε ντέ νιός!... Τα μαργαριτάρια! φώναξε ή Μαρκησία με τρελλή χαρά. Πώς βρέθηκαν στά χέρια σας, κύριε ; Δέν έννοδι!

—Πήτε μας σύντομα πώς βρέθηκε αυτό τό περιδέραιο στήν κατοχή σας, κύριε Ράγκσον, διάταξε ο σέρ Τζών.

Ο Φρέντ διηγήθηκε πιστά τά γεγονότα τής προηγούμενης θραύδας. Τέλος, ο διευθυντής τής Άστυνομίας είπε :

—Ο κατασηματάρης, ο όποιος σάς προμήθευσε τό κοστούμι, εινε μέλος τής συμμορίας. Γι' αυτό είμαι βέβαιος, κι' ή νέα με τήν όποία χορεύατε χθές τό βράδυ, εινε μία έπιτήδεια γνωστή κλέφτρα, ή όποια κατορθώνει και ξεφεύγει κάθε τόσο από τά χέρια μας με πολλή τέχνη. Άν τήν ίδιτη, γα τήν άναγνωρίσετε!

—Άσφαλώς! είπε ο Φρέντ.

Τότε ο διευθυντής διάταξε έναν από τους άστυνομικούς να φέρουν τή νέα που είχαν συλλάβει. Σε λίγο, δύο άστυνομικοί μπήκαν στό σαλόνι με μία κοπέλα, ώμορφη σάν μαντόνα. Ο Φρέντ τή άναγνώρισε άμέσως. Ήταν ή νέα με τήν όποια είχε χορέψει. Τα βλέμματα τών δύο νέων άντικρούστηκαν κι' ο Φρέντ θυμήθηκε τήν ύπόσχεσή του.

—Δέν γνωρίζω τή σενιορία! είπε μ' άπάθεια.

—Άδύνατο! Εινε άναμφισβήτητο ότι χορεύατε μαζύ της!

—Αυτοψομ! Μά δέν γνωρίζω τή σενιορία.

—Άλλά, κύριε, σκεφθήτε! Ξέρουμε βετικά πώς αυτή εινε ή κλέφτρα. Άν δέν τήν άναγνωρίσετε, θ' άναγκασθούμε να τήν άφήσουμε έλεύθερη, γιατί δέν έχουμε θετική άπόδειξη έναντίον της... Θά μάς ξεφύξη πάλι. Τό παιχνίδι της θά είχε πετύχει άν είχατε έπιστρέψει τό κοστούμι, μετά τό χορό, όπως είχατε συμφωνήσει με τόν κατασηματάρχη. Η βία σας να έπιστρέψετε στό πλ'ό σας, χάλασε τά σχέδιά του... 'Απόδειξις ή τσέπη, που δέν δικαιολογείται στό κοστούμι αυτό!... Λοιπόν, κυριε ;

—Φίλε μου, είπε ο Φρέντ λίγο άνυπόμονα, σάς είπα πώς δέν τήν γνωρίζω!

—Μάς ξεφεύγει πάλι, ή άθλία! μουρμούρισε ο διευθυντής φουρκισμένος.

Όταν βρέθηκε ο Φρέντ, μόνος του με τή Μαρκησία και τόν Σέρ Τζών, έκείνη τόν ευχαρίστησε θερμά και παρακάλεσε τόν ναύαρχο να έπιτρέψη στόν Φρέντ να γευματίξη μαζύ της. Ο Σέρ Τζών έδωσε πρόθυμα τήν άδεια.

Όταν έμειναν μόνοι τους, ή Μαρκησία είπε, κυττάζοντας τόν νέο κατάματα :

—Φερθήκατε ίπποτικά, σπέναντι σε μία γυναικά, κύριε Ράγκσον, κι' έκτιμώ τή συμπεριφορά σας...

Κατόπι ή Μαρκησία, χωρίς να έπιμενη περισσότερο, άλλαξε θέμα όμιλίας και με τέχνη τόν ρώτησε γιά ζητήματα άτομικά του. Έτσι ο νέος ξεθαρραμένος, έξέφρασε τόν πόνο του και τήν άπογοησίη του, γιατί δέν θάβλεπε τή Παμελία γιά μήνες ολοκληρώς. Ωμολόγησε τή άπελπίσια του, γιατί ή νέα, που τόσο άγαπούσε, είχε άρνηση να γίνη γυναικά του.

—Νά έπιμενεται, φίλε μου! είπε ή Μαρκησία. Ποτέ μήν παραδεχτήτε τό 'Όχι! μιάς γυναικάς ως τελειοτικό.. Τουλ'αχ-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Όραιο είσαι μέτωπο,
που λάμπεις από άγνότη
Ροδακινία μάγουλα
όλο δροσιά και νεότη,
Στόμα που μέσ' στη ζάχαρη
μάς δίνεις τό φαρμάκι,
Λαχταριστέ χιονόλαιμε,
κυματιστό κορμάκι,
Κι' έσεις μαλλιά, που πιάνετε
με τά σγουρά πλεμμάτια,
Κι' έσες που σκαίτευτε
μέσ' στήν καρδούλα, μάτια
Όραιο είσθε, άθανάτα!
Μά τό δικό μου άστέρι
Δέν είσθ' έσεις, ή ύμορφιές,
δέν είσθε : Είν' ένα χέρι!
Χέρι που πότε ή προκοπή
και πότ' ή έλεημοσύνη

Τώχουν ή μία γιά να βοηθή
κι' ή άλλη γιά να δίνη.
Χέρι 'όσα μάγισσας ραβδι
που δ'τι 'γγίξη άθίζε,ι,
Και γιά να κινή τό καλό,
άκόμα ν' άσχημίζη.
'Ω, χέρι, του σπώχου χαρά
και του σπιτιού καμάρη,
'Ατίμητο παρθενικό,
κρυφό μαργαριτάρι:
Μη φύγης από πάνω μου,
Μη λείψης άπ' έμπρος μου,
Κι' όδηγα τόν άνήετρο
μέσ' στή νυχτιά του κόσμου.
'Αστρο στούς μάγους έδειξε
τό δρόμο του Μεσοία.
'Ω, χέρι, δείξε μου κι' έσθ
που είν' ή εύτυχία!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Θέλω να χτίσω ένα σπίτικι
στή μοναξιά και στή σιωπή,
ξέρω μία πράσινη ραχούλα
δέ θα τό χτίσω εκεί.
Ξέρω στή χώρα τή μεγάλη
τόν πλούσιο δρόμο τόν πλατύ,
με τά παλάτια και τούς κή-
(που)
δέ θα τό χτίσω εκεί.
Ξέρω τό κρύχαρο άκρογιάλι-
όλο τό κόμα τό φίλε,
κρινόσπαρ' είνε ή άμμουδιά
(του)
δέ θα τό χτίσω εκεί.

'Ατέλειωτη τραβεί μία στρά-
(τα
αχίζει μία χέρσα άπλοχωριά,
σκληρά τή δέρνει τ' άγριο-
(καίρι
κι' ο ήλιος τή χτυπά.
Μία στράτα χλιοπατημένη,
τόν καθολάληρη νηστικό,
τόν πεζορόμο διασημένο
θάρπει στόν κορνιαστικό.
'Εκεί τό σπίτι μου δά χτίσω,
με μία βουσόλα στήν αλλη,
πάντα ή γραιουα τόν θα κτανί-
(ζη
κι' ή θύρα του άνοιχτή.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμαστε σάν πάντα οι δύο
Βράδυ στό σπίτι' άντικρινά
(της
Γυμνός ημουν στό βιβλίο
Κι' ήταν σκυμμένη στή δου-
(λαία της
Και τό βιβλίο αυτό ήταν στί-
(γοι.
Ψυχή από λάμπη και ήρω-
(νία.
'Ετσι εκεί τ' άνοϊσα στήν τό-
(χη.
Και να τί διάβασα : Εϊτυ-
(χία
Λουλοδι, σε ποί' χωρ' άν-
(θίξεις.
Σέ ποίο γιάλο μαργαριτάρι;
'Αστέρι, ποιές μεριές ροτί-
(ζεις)
Και ποιές 'καρούες, σ'άρινα
(χάρι;
Ποδ, Χερουθεϊμ, σ'ερά ά-
(πλώνεις;

Νεράϊδα που δροσολογίεσαι;
Είσαι διαμάντι και δέ λυώ-
(νεις)
'Η καταχνιά 'όσι και σκορπι-
(έσαι);
'Αδης, παραύεσαι σε κρύ-
(ζει);
Στόν κόσμο ή στήν έρμησία,
Μέσ' σε παλάτι ή σε καλύβη,
Πές μοι, που βόϊσεν',
(χία)>
Δίχως τά μάτια άπ' τή δου-
(λεια της
Νά τά σήκωση, 'Εδω! άπε-
(κρίθη)
Τρεμουλιστή με τή λαλιά της
Μιά μουσική σπό σπιτί έχούθη,
Κι' ένα καρδιοχτυπο με πιά-
(νει)
Κι' άμίλητη λαχτάσα αίρνί-
(δια,
Γιατί πώς άκουσα μου έφάνη
Τήν Εύτυχία, τήν ίδια!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

στον, ως που να παντρευθ ή με κανέναν άλλον!

Ο Φρέντ άναστήθηκε. Σκεπτόταν πώς άπρόσπτα μπορούσαν να συμβούν, στό μεταξύ. Η μόνη έλπίς του ήταν, είπε στήν πο-νύφιχη Μαρκησία, ή όποια τόν άκούσε με τόσο καλωσύνη, να μπορούσε να συναντήση γρήγορα τήν άγαπημένη του.

Όταν ο Φρέντ σηκώθηκε να φύγη, ή Μαρκησία είπε :

—Σάς είμαι ευγνώμων, κύριε Ράγκσον, και δέν νά ξεχάσω έσα μου έμπιστευθήκατε. Μ' όλη τήν καρδιά μου σάς εύχομαι καλή έπιτυχία στήν άγάπη σας!

Κι' αλήθεια, ή Μαρκησία δέν λησμόνησε! Τουλ'αχιστον αυτό ύπέθεσε ο Φρέντ. Όταν τήν έπομην, από τή ναυαρχίδα, έλασε τή διαταγή ν' άναχωρήση άμέσως γιά τήν 'Αγγλία μ' ένα φακέλλο έγγραφών έμπιστευτικών γιά τό 'Υπουργείο τών Ναυτι-κών. Η διαταγή έπρόσθετε πώς ο ύποπλοίαρχος του 'Εγκνιότ' θά φρισκόταν έν άδειά μέχρι νεωτέρας διαταγής.